

Arrest

nr. 42 265 van 26 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 februari 2010 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juni 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 26 februari 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Op 16 maart 2009 dient verzoeker een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest 28 830 van 18 juni 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25 augustus 2009 wordt verzoeker ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

Op 28 februari 2010 wordt verzoeker ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, J. C. genomen op 28.02.2010 wordt aan de persoon die verklaart zich A. R. te noemen, geboren te (...), en welke verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om uiterlijk op 05/03/2010, het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta, Griekenland en Oostenrijk, Zwitserland tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

○ - artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum

○ - artikel 7, eerste lid, 8 : oefent een beroepsbedrijvigheid als in ondergeschikt verband (1) uit, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging :

Geen arbeidskaart – PV nr AN.69.LB.027610/2010 (3)

Bedrijf : BVBA (...)

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie van gebrek aan belang op daar een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing niet belet dat verzoeker onder gelding valt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, met name het bevel van 25 augustus 2009. Dit bevel is definitief geworden en kan door verwerende partij steeds uitgevoerd worden waardoor de gevorderde vernietiging geen nuttig effect kan sorteren.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden

beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten van 25 augustus 2009 waarvan zij in het kader van haar tweede asielaanvraag zelf heeft verklaard kennis te hebben genomen. Dit bevel steunt op het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18 juni 2009 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen en op de miskennis van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Uit het administratief dossier blijkt dat het bevel van 25 augustus 2009 niet werd aangevochten en aldus definitief is geworden. De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij niet en levert voor haar geen nut op omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 augustus 2009 kan uitvoeren vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr. 122 790).

Verzoekende partij heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

2.4 Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij vermeende schendingen aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het EVRM, kan geen afbreuk doen aan de onder het punt 2.3 gedane vaststelling(en).

Daar waar verzoeker stelt dat zijn “regularisatieaanvraag” van 3 november 2009 dient te worden beoordeeld alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, merkt de Raad op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid (thans artikel 9bis) van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Waar verzoeker stelt dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden omdat geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij al meer dan drie jaar verblijft in België, hier zijn privé-leven heeft ontwikkeld en een hele vriendenkring heeft opgebouwd, merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM verzoeker niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen (RvS 20 juli 1994, nr. 48.653). Ten overvloede merkt de Raad ook op dat het begrip “gezinsleven” in artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift enkel naar zijn “privéleven” en “vriendenkring” en valt dus niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. De Raad van State heeft reeds meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 23 januari 2002, 102 840; RvS 22 september 2004, nr. 135 236; RvS 14 november 2005, nr. 151 290; RvS 15 februari 2005, nr. 140 615).

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN